

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 23, 2020

Nummer 23, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1182](#) 07-07-2020

Heeft hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1129](#) 07-07-2020

Toereikende motivering op beslissing tenuitvoerlegging?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1207](#) 07-07-2020

Termijnoverschrijding verschoonbaar, nu mededeling betekening aanzegging in cassatie op achterzijde van aan raadvrouw verzonden brief is afgedrukt en voorzijde van brief als onderwerp 'digitaal procederen bij HR' vermeldt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1216](#) 07-07-2020

Niet-ontvankelijkverklaring in hoger beroep, terwijl de verdachte ruim drie maanden na de uitspraak in eerste aanleg, maar (slechts) zes dagen na de op die uitspraak genomen herstelbeslissing hoger beroep heeft ingesteld.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1198](#) 07-07-2020

Is sprake van een strafbare voorbereiding als bedoeld in artikel 46 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1199](#) 07-07-2020

Is sprake van een strafbare voorbereiding als bedoeld in artikel 46 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1227](#) 07-07-2020

Beslissingen over geheimhouding in verband met Europees Onderzoeksbevel.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1228](#) 07-07-2020

Beslissingen over geheimhouding in verband met Europees Onderzoeksbevel.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1158](#) 07-07-2020

Aanhoudingsverzoek door niet-gemachtigd raadsman omdat verdachte heeft aangegeven zijn hoger beroep te willen doorzetten en hij mogelijk geen weet heeft van de zitting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1215](#) 07-07-2020

Bijzondere voorwaarde, artikel 14c lid 2 onder 14° Sr.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1184](#) 07-07-2020

Opzettelijk aanwezig hebben 2092,24 gram hennep en 4,85 gram hasjiesj (art. 3 onder C Opiumwet). Misdrijf of overtreding?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1183](#) 07-07-2020

Heeft hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1217](#) 07-07-2020

Hof heeft op 26 januari 2018 uitspraak gedaan in de strafzaak tegen verdachte. Hof heeft op 29 augustus 2018 een 'herstelbeslissing' gegeven. Verdachte heeft op 10 september 2018 cassatieberoep doen instellen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1214](#) 07-07-2020

Taakstrafverbod als bedoeld in artikel 22b Sr van toepassing?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1211](#) 07-07-2020

Dient in strafzaak medeveroordeelde verbeurdverklaard geldbedrag (€ 300.490) in mindering te worden gebracht op aan betrokkene opgelegde betalingsverplichting (€ 780.723,19)?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1169](#) 07-07-2020

Beklag, beslag ex artikel 94a Sv op geldbedragen onder ander dan klager ter zake van verdenking van hennepeteelt.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1197](#) 07-07-2020

Levert het voor zichzelf (doen) ontsluiten van geheime informatie, zonder die informatie met een derde te delen 'schending' van een ambtsgeheim als bedoeld in artikel 272 Sr op?

Annotatie

[Bijzondere voorwaarde voorwaardelijk gedeelte straf. Commentaar bij Hoge Raad 7 juli 2020, ECLI:NL:HR:2020:1215.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Taakstrafverbod motivering strafoplegging. Commentaar bij Hoge Raad 7 juli 2020, ECLI:NL:HR:2020:1214.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Vorbereiding van gijzeling. Commentaar bij Hoge Raad 7 juli 2020, ECLI:NL:HR:2020:1198.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

**Bijzondere voorwaarde voorwaardelijk gedeelte straf.
Commentaar bij Hoge Raad 7 juli 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1215.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie het verspreiden, verwerven, in bezit hebben van en zich toegang verschaffen tot kinderporno, meermalen gepleegd, is bewezen verklaard, dat het hof in strijd met artikel 14c lid 2 onder 14° Sr jo. artikel 14d (oud) Sr een bijzondere voorwaarde aan het voorwaardelijk gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf heeft verbonden, die buiten het wettelijk kader valt.

De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht in het bijzonder de volgende bijzondere voorwaarden die het hof heeft gesteld van belang zijn.

(i) 'Stelt als bijzondere voorwaarde dat de veroordeelde zich gedurende de proeftijd op welke wijze dan ook:

- onthoudt van het op digitale wijze met een seksuele intentie communiceren met minderjarigen/kinderen,
- zich onthoudt van gedragingen die zijn gericht op internetomgevingen waarin kinderpornografisch materiaal kan worden verkregen,
- zich onthoudt van gedragingen die zijn gericht op internetomgevingen waarin over seksuele handelingen met minderjarigen/kinderen wordt gecommuniceerd, terwijl het daarop uitgeoefende toezicht de afspraak omvat dat de veroordeelde geen wisprogramma's op zijn digitale apparatuur mag hebben of gebruiken.'

En:

(ii) 'Stelt als bijzondere voorwaarde dat de veroordeelde maximaal tweemaal per jaar in het kader van controle van zijn digitale gegevensdragers aan de reclassering en eventueel door de reclassering uitgenodigde politiemedewerkers de toegang verschaft tot zijn woning, waarbij de

veroordeelde dan op verzoek van de reclassering, al zijn digitale gegevensdragers ter beschikking moet stellen dan wel overhandigen aan de reclasserings- of politiemedewerkers. De veroordeelde moet de reclassering dan wel de door hen uitgenodigde politiemedewerkers de toegang verschaffen tot alle aanwezige digitale gegevensdragers, bijvoorbeeld door het geven van de benodigde wachtwoorden.’

De Hoge Raad overweegt dat het ten tijde van de bewezen verklaarde feiten toepasselijke wettelijk kader is weergegeven in ECLI:NL:PHR:2020:100 onder 19. De Hoge Raad overweegt dat een bijzondere voorwaarde als bedoeld in artikel 14c lid 2 onder 14° Sr het gedrag van de veroordeelde dient te betreffen. Als zodanig kunnen worden aangemerkt voorwaarden die strekken ter bevordering van een goed levensgedrag van de veroordeelde of die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht (vgl. ten aanzien van art. 14c lid 2 onder 5° (oud) Sr, ECLI:NL:HR:1968:AB6079). Zo’n voorwaarde dient voldoende precies het daarin vervatte gedragsvoorschrift te formuleren. Zij kan niet geacht worden gedrag van de verdachte te omvatten dat in feite overeenkomt met het meewerken aan door de politie uit te oefenen veelomvattende en ingrijpende dwangmiddelen (vgl. ECLI:NL:HR:2016:302).

De Hoge Raad oordeelt dat de door het hof onder (ii) gestelde bijzondere voorwaarde in strijd is met artikel 14c lid 2 onder 14° Sr omdat deze voorwaarde niet voldoet aan de weergegeven maatstaven. Voor zover het hof met het formuleren van dit gedragsvoorschrift zou hebben beoogd het toezicht op de naleving van de onder (i) weergegeven bijzondere voorwaarde te regelen, heeft het hof dat niet voldoende duidelijk tot uitdrukking gebracht, terwijl het hof dan evenmin voldoende precies geformuleerd heeft dat het onderzoek aan de gegevensdragers – en het daarmee verbonden verlenen van toegang tot de woning en de gegevensdragers – beperkt dient te blijven tot dat toezicht op de naleving van die bijzondere voorwaarde en evenmin voldoende precies heeft geformuleerd op welke wijze dat onderzoek aan de gegevensdragers mag worden uitgevoerd en welke functionarissen daarbij de reclassering (technische) ondersteuning mogen bieden, teneinde te waarborgen dat de persoonlijke levenssfeer van de verdachte niet meer dan nodig voor het beoogde toezicht wordt beperkt.

ANNOTATIE

Taakstrafverbod motivering strafoplegging. Commentaar bij Hoge Raad 7 juli 2020, ECLI:NL:HR:2020:1214.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie schuldheiling is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat het in artikel 22b Sr bedoelde verbod tot oplegging van een taakstraf van toepassing is.

Het hof heeft ten aanzien van de strafoplegging overwogen dat de politierechter in de rechtbank Noord-Holland de verdachte voor het in eerste aanleg bewezen verklaarde veroordeeld heeft tot een geldboete van € 1.200, te vervangen door 22 dagen hechtenis indien deze geldboete niet wordt voldaan. De advocaat-generaal heeft gevorderd dat het hof het vonnis waarvan beroep zal bevestigen. De raadsman heeft verzocht om een taakstraf op te leggen, eventueel met een lage voorwaardelijke boete. Ter onderbouwing heeft de raadsman aangevoerd dat de verdachte het financieel niet breed heeft en dat een geldboete langdurig van grote impact zal zijn.

Het hof heeft in hoger beroep de op te leggen straf bepaald op grond van de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan en gelet op de persoon van de verdachte. Het hof heeft daarbij in het bijzonder het volgende in beschouwing genomen. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan heling van een gestolen motorscooter. Door deze gestolen motorscooter voorhanden te hebben, heeft de verdachte bijgedragen aan het in stand houden van een afzetmarkt voor gestolen goederen. Het bestaan van deze afzetmarkt bevordert dat goederen worden gestolen. Zijn handelen leidt tot schade en overlast voor de eigenaar van de hier bedoelde motorscooter. Blijkens een de verdachte betreffend UJD van 11 maart 2019 is hij eerder voor vermogensdelicten, waaronder schuldheiling, onherroepelijk veroordeeld. Dit weegt in zijn nadeel. Mede gelet op deze recidive doet alleen een onvoorwaardelijke gevangenisstraf recht aan de aard en de ernst van het bewezen feit. Bovendien is aan de verdachte in de vijf jaren voorafgaand aan de hier bewezen verklaarde schuldheiling een taakstraf opgelegd voor een soortgelijk misdrijf, welke taakstraf ook door de verdachte is verricht. Gelet daarop is artikel 22b lid 2 Sr (het 'taakstrafverbod') van toepassing. De ter

terechtzinging in hoger beroep gebleken persoonlijke omstandigheden van de verdachte vormen wel grond, een gedeelte van de gevangenisstraf voorwaardelijk op te leggen. Het hof acht, alles afwegende, een gedeeltelijk onvoorwaardelijke gevangenisstraf passend en geboden.

De Hoge Raad overweegt dat het zich bij de stukken bevindende UJD van 11 maart 2019 onder meer inhoudt dat de verdachte bij vonnis van de politierechter in de rechtbank Amsterdam van 18 december 2014 is veroordeeld tot een taakstraf van 20 uur wegens 'diefstal', gepleegd op 18 september 2014, en dat de verdachte die taakstraf heeft verricht in de periode van 7 januari 2015 tot 10 april 2015. De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht artikel 22b lid 2 Sr en artikel 43b Sr, zoals die luiden ten tijde van het bewezen verklaarde feit van belang zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad overweegt dat artikel 22b Sr bij de Wet van 17 november 2011 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met het beperken van de mogelijkheden om een taakstraf op te leggen voor ernstige zeden- en geweldsmisdrijven en bij recidive van misdrijven (*Stb.* 2012, 1) is ingevoerd. De nota naar aanleiding van het verslag bij het wetsvoorstel dat tot deze wet heeft geleid, houdt onder meer in:

'De leden van de VVD-fractie vernemen graag wat wordt bedoeld met de term «een soortgelijk delict» in de memorie van toelichting. In artikel 43b Sr, dat deel uitmaakt van de algemene recidiveregeling van het Wetboek van Strafrecht, is aangegeven welke misdrijven als soortgelijk aan elkaar moeten worden aangemerkt. De vraag of een misdrijf als soortgelijk aan een ander kan gelden, wordt beoordeeld aan de hand van de locatie van het misdrijf in de systematiek van de strafwetgeving én aan de hand van het achterliggende, door de strafbepalingen concreet te beschermen belang. Misdrijven zijn zo gezien gelijksoortig indien mag worden aangenomen dat zij hetzelfde concreet te beschermen rechtsbelang aantasten (vgl. Kst. II 2002-2003, 28 484, nr. 7, blz. 27). Ook in de rechtspraak van de Hoge Raad wordt de overeenkomst in de belangen die de wetgever door de strafbaarstelling ervan heeft willen beschermen, als maatstaf genomen (ECLI:NL:HR:1997:ZC9322).' (*Kamerstukken II 2009/10*, 32169, nr. 7, p. 9).

De Hoge Raad overweegt dat uit de tekst van artikel 43b Sr en de wetsgeschiedenis moet worden afgeleid dat onder soortgelijke misdrijven in de zin van artikel 22b lid 2 onder 1° Sr, naast misdrijven die in artikel 43b Sr 'in elk geval' als soortgelijk worden aangemerkt, ook kunnen worden verstaan misdrijven die, gelet op hun locatie in de systematiek van de strafwetgeving en het belang dat de wetgever door de strafbaarstelling ervan heeft willen beschermen, tot dezelfde categorie behoren als de door de verdachte begane misdrijven (vgl. ECLI:NL:HR:1997:ZC9322). De Hoge Raad overweegt dat het hof met zijn vaststelling dat aan de verdachte in de vijf jaren voorafgaand aan het bewezen verklaarde 'schuldheiling' een taakstraf is opgelegd voor een soortgelijk misdrijf, klaarblijkelijk bedoeld heeft op de

veroordeling wegens 'diefstal'. Daarbij heeft het hof kennelijk geoordeeld dat schuldheiling als bedoeld in artikel 417bis lid 1 Sr – welk misdrijf niet is genoemd in artikel 43b Sr – soortgelijk is aan diefstal als bedoeld in artikel 310 Sr. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel, gelet op het voorgaande en in aanmerking genomen dat de strafbaarstelling van schuldheiling en diefstal mede strekt ter bescherming van het vermogen van de rechthebbende, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is.

ANNOTATIE

Voorbereiding van gijzeling. Commentaar bij Hoge Raad 7 juli 2020, ECLI:NL:HR:2020:1198.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie voorbereiding medeplegen gijzeling (art. 282a Sr) en/of wederrechtelijke vrijheidsberoving (art. 282 Sr) en/of afpersing (art. 317 Sr) is bewezen verklaard, dat de bewezenverklaring van het ten laste gelegde niet uit de gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft ten aanzien van het bewezen verklaarde verder overwogen dat de verdediging heeft bepleit dat de verdachte vrijgesproken dient te worden van het aan haar ten laste gelegde feit. Daartoe heeft de raadsman, kort samengevat, aangevoerd dat niet bewezen kan worden dat de verzamelde en vastgelegde informatie bestemd was tot het begaan van het misdrijf. Het hof haalt artikel 46 lid 1 Sr aan en overweegt dat de Hoge Raad in ECLI:NL:HR:2007:AZO213 heeft bepaald dat bij de beantwoording van de vraag of de in artikel 46 lid 1 (oud) Sr vermelde voorwerpen, stoffen, informatiedragers, ruimten of vervoermiddelen (hierna gezamenlijk: 'voorwerpen'), afzonderlijk of gezamenlijk, naar hun uiterlijke verschijningsvorm 'kennelijk bestemd' zijn tot het begaan van het misdrijf in de zin van deze bepaling, niet kan worden geabstraheerd van het misdadige doel dat de verdachte met het gebruik van die voorwerpen voor ogen had. De rechter dient te beoordelen of deze voorwerpen, afzonderlijk dan wel gezamenlijk, naar hun uiterlijke verschijningsvorm ten tijde van het handelen dienstig kunnen zijn voor het misdadige doel dat de verdachte met het gebruik van de voorwerpen voor ogen had. Voorts volgt uit ECLI:NL:HR:2014:1233, dat niet is vereist dat de misdrijven ter voorbereiding waarvan de ten laste gelegde handelingen plaatsvonden, konden worden voltooid. Voldoende is dat uit de bewijsvoering kan worden afgeleid dat de bewezen verklaarde gedragingen strekten ter voorbereiding van feiten als in de bewezenverklaring bedoeld en dat het opzet van de verdachte op het begaan daarvan was gericht.

Het hof overweegt dat het politiedossier naast processen-verbaal van bevindingen en verhoren onder meer de uitwerking van geluidsfragmenten bevat die op een USB-stick zijn ingebracht door de advocaat van betrokkene en zoals die zijn aangetroffen op een door de

politie in zijn woning in beslag genomen memorecorder. Het NFI heeft op verzoek van de verdediging in hoger beroep de aanvankelijk niet te verstane passages zoveel mogelijk toegankelijk gemaakt en de uitwerking daarvan (transcripties) aan de raadsheer- commissaris verstrekt. Het hof stelt vast dat verdachte de inhoud van de transcripties inhoudelijk niet heeft bestreden. Met andere woorden, de weergegeven gesprekken zijn gevoerd en verdachte heeft daadwerkelijk de haar toegedichte bewoordingen gebezigd.

Uit de inhoud van het dossier, waaronder de verklaring van verdachte en voornoemde transcripties, is – samengevat – af te leiden dat de medeverdachte werd benaderd door betrokkene, die samen met de zoon van de ex-partner van de medeverdachte, op de oprit van de woning van medeverdachte (waar ook verdachte woonde) stond. Op zijn verzoek heeft medeverdachte vervolgens contact met betrokkene opgenomen en is een gesprek in een café, op 30 oktober 2014, tot stand gebracht. Ook nadien heeft medeverdachte samen met verdachte meerdere malen met betrokkene een gesprek gevoerd. Aanvankelijk is tijdens die gesprekken, onder meer, gesproken over mogelijkheden om de huurbaas van medeverdachte te (laten) benaderen en onder druk te zetten teneinde aan geld te komen. Betrokkene heeft in de gesprekken de mogelijkheden geïnventariseerd en meegedeeld op welke wijze hij daarin door inschakelingen van (criminele) derden behulpzaam kon zijn. In de loop van de gesprekken zijn door medeverdachte de namen van ‘de slachtoffers’ genoemd als vermogende personen jegens wie zij wraakgevoelens koesterde en die, door de door de betrokkene in te schakelen groep mensen, konden worden benaderd, zodanig dat er grote geldbedragen zouden worden betaald. Verdachte en medeverdachte hebben daartoe betrokkene voorzien van schriftelijke informatie over de slachtoffers met foto’s en de te eisen losgeldbedragen. Nadien is meermalen gesproken over de wijze waarop er gehandeld moest worden en hebben verdachte en medeverdachte de plannen tezamen met betrokkene geconcretiseerd. Daarbij zijn de te betalen bedragen besproken en is aan de orde gekomen dat er een vinger, teen dan wel een geslachtsdeel zou worden afgeknipt. Ook is de door betrokkene geopperde mogelijkheid doorgenomen dat als er niet betaald zou worden, de slachtoffers mogelijk zouden verdwijnen. De medeverdachte stemde daarmee in. Uiteindelijk is er, na circa anderhalve maand, tijdens een laatste euforische bijeenkomst gevierd dat een van de slachtoffers was ontvoerd en dat er 2,3 miljoen euro losgeld was betaald, dat zich in de door betrokkene getoonde tas bevond. Dat bleek echter niet zo te zijn. Betrokkene heeft in dit laatste gesprek uit de doeken gedaan dat hij alles in scène heeft gezet en dat hij alle gesprekken heeft opgenomen.

Het hof overweegt dat volgens de verdediging niet bewezen kan worden dat de door verdachte en haar medeverdachte verzamelde en vastgelegde informatie bestemd was tot het begaan van het misdrijf. Verdachte en medeverdachte hebben ter zitting van het hof van 15 mei 2018 beiden erkend dat verdachte in opdracht van medeverdachte de informatie over de

slachtoffers op schrift heeft gesteld en dat zij deze geschriften samen aan betrokkene hebben overhandigd. Het hof is van oordeel dat deze geschriften tezamen met de daaraan gehechte foto's, gelet op de bewoordingen die de verdachten hebben gebezigd tijdens de opgenomen gesprekken, naar hun uiterlijke verschijningsvorm bestemd zijn tot het begaan van een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van acht jaren of meer is gesteld. Uit de inhoud van de gesprekken blijkt onmiskenbaar het misdadige doel dat verdachte en medeverdachte voor ogen hadden. De geschriften met daarop de informatie over de slachtoffers, met onder meer hun namen, adresgegevens, telefoonnummers en autogegevens, in combinatie met de foto's van de slachtoffers alsmede de op de geschriften vermelde hoogte van de te eisen losgeldbedragen, kunnen naar hun uiterlijke verschijningsvorm ten tijde van het handelen dienstig zijn voor het misdadige doel dat de verdachte en haar medeverdachte met het gebruik van de voorwerpen voor ogen hadden. Immers, zonder deze essentiële informatie over de slachtoffers, zouden de in te schakelen criminele derden niet weten welke personen het doelwit waren. Dat betrokkene alles in scène heeft gezet en hij niet daadwerkelijk van plan was het beoogde misdrijf te laten uitvoeren en daartoe ook niet daadwerkelijk actie heeft ondernomen, is niet van belang voor de beoordeling of sprake is van strafbare voorbereiding door verdachte samen met medeverdachte. Voor strafbare voorbereiding is immers niet vereist dat de misdrijven, ter voorbereiding waarvan de ten laste gelegde handelingen hebben plaatsgevonden, ook daadwerkelijk tot uitvoering hadden kunnen komen. Voldoende is dat uit de bewijsvoering kan worden afgeleid dat de bewezen verklaarde gedragingen strekten ter voorbereiding van feiten als in de bewezenverklaring bedoeld en dat het opzet van de verdachte op het begaan daarvan was gericht. Hoewel verdachte ter zitting van het hof heeft verklaard dat zij niet wilde dat de slachtoffers daadwerkelijk zouden worden gegijzeld of anderszins zouden worden gedwongen tot het betalen van losgeld, blijkt uit de inhoud van de door verdachte en medeverdachte met betrokkene gevoerde gesprekken dat haar opzet wel degelijk was gericht op het medeplegen van dergelijke misdrijven. Zo is in het dossier, onder meer, te lezen dat de medeverdachte heeft gezegd: 'Nee, het is geen gekkigheid' en 'Ja, het is wel op wraak belust' en 'Anders doe ik dat niet, het is wel belust op wraak'. Verdachte stemde hiermee in.

Hoewel het niet direct een in het kader van artikel 348 en 350 Sv te beantwoorden vraag betreft, dringt zich de kwestie op in hoeverre het handelen van betrokkene door de beugel kan. Het hof stelt daarover vast dat het door hemzelf aangevoerde motief, namelijk dat hij door de zoon van de ex-partner van de medeverdachte was gevraagd om te 'bemiddelen' tussen de ex-partner en medeverdachte omdat medeverdachte de ex-partner zou afpersen, niet is komen vast te staan. Vast staat wel dat het handelen van betrokkene voortkomt uit de aanwezigheid van een hennepkwekerij in de woning van de ex-partner, waarvan medeverdachte weet had, en waarin de ex-partner, al dan niet tezamen met betrokkene, mogelijk een belang had. Het

hof heeft zowel de ex-partner als betrokkene ter zitting ondervraagd. Het hof heeft aldus zoveel mogelijk de verklaringen van deze betrokkenen willen toetsen en ook de dynamiek en het besprokene tijdens de vastgelegde gesprekken willen toetsen. Het is immers betrokkene die om hem moverende redenen een USB-stick in handen van de politie heeft gesteld. De in transcripties uitgewerkte geluidsbestanden op die gegevensdrager en de nadien door de politie in beslag genomen memorecorder vormen een belangrijk onderdeel van het bewijs.

Het hof is van oordeel dat het handelen van betrokkene weliswaar vragen oproept over zijn motief om met medeverdachte en verdachte contact op te nemen, maar aan de betrouwbaarheid van de transcripties van de gesprekken doet dat niet af. Het hof stelt ook vast dat zonder de inmenging van betrokkene, verdachte en medeverdachte niet tot de verweten voorbereidingshandelingen zouden zijn gekomen. Uit de transcripties leidt het hof evenwel af dat medeverdachte met het initiatief kwam niet de huurbaas maar de drie in de tenlastelegging genoemde personen – met wie zij een moeizame relatie had – onderwerp te maken van op dat moment nog nader te concretiseren misdadige plannen waarbij met de achteraf niet werkelijke hulp van betrokkene en een door hem in te schakelen criminele motorclub, geld door medeverdachte en verdachte zou worden geïncasseerd. Die plannen werden door medeverdachte samen met verdachte in de gesprekken met betrokkene besproken en geconcretiseerd. Daartoe heeft medeverdachte samen met verdachte informatie verzameld en op schrift gesteld. Ook hebben de verdachten de hoogte van de te vragen losgeldbedragen op deze geschriften vermeld. Deze schriftelijke informatie voorzien van foto's hebben zij betrokkene ter hand gesteld. De conclusie is dat verdachte ondanks de rol van betrokkene zelfstandig een strafrechtelijk feit heeft begaan. Verdachte heeft tezamen met medeverdachte gedragingen verricht die strekten ter voorbereiding van de ernstige feiten als in de bewezenverklaring bedoeld. Daarnaast is het opzet van de verdachte op het begaan van die feiten gericht geweest.

De Hoge Raad haalt artikel 46 Sr aan en overweegt dat in deze bepaling met 'dat misdrijf' in de zinsnede 'bestemd tot het begaan van dat misdrijf' bedoeld wordt op het misdrijf dat is voorbereid, en dus niet op de voorbereiding zelf (vgl. ECLI:NL:HR:2013:BZ1956). Dat betekent dat het object waarop een in artikel 46 Sr genoemde gedraging betrekking heeft, moet zijn bestemd tot het begaan van het misdrijf dat is voorbereid. Artikel 46 Sr onderscheidt zich mede hierin van de strafbaarstelling van poging om een ander te bewegen een misdrijf te begaan in artikel 46a Sr, in die zin dat het in artikel 46a Sr bedoelde middel, waaronder het verschaffen van inlichtingen, wordt aangewend om de ander te bewegen een misdrijf te begaan en niet van betekenis hoeft te zijn voor de uitvoering van dat misdrijf. De Hoge Raad overweegt dat uit de door het hof gebruikte bewijsvoering blijkt dat de foto's en de geschriften, waarmee de verdachte en haar medeverdachte betrokkene voorzagen van informatie over de

beoogde slachtoffers van de in de bewezenverklaring aangeduide misdrijven, bedoeld waren om te worden gebruikt bij de voorbereiding van die misdrijven. De Hoge Raad oordeelt dat uit de bewijsvoering echter niet zonder meer kan worden afgeleid dat de foto's en de geschriften die de verdachte met haar medeverdachte heeft vervaardigd en voorhanden heeft gehad, bestemd waren tot het begaan van de in de bewezenverklaring bedoelde misdrijven van het (medeplegen van) gijzeling en/of wederrechtelijke vrijheidsberoving en/of afpersing. De omstandigheid dat de invloed van de door de verdachte ingenomen middelen verderstrekkend is geweest dan hij had voorzien, maakt dat niet anders.

RECHTSPRAAK

Levert het voor zichzelf (doen) ontsluiten van geheime informatie, zonder die informatie met een derde te delen ‘schending’ van een ambtsgeheim als bedoeld in artikel 272 Sr op?

Levert het voor zichzelf (doen) ontsluiten van geheime informatie, zonder die informatie met een derde te delen ‘schending’ van een ambtsgeheim als bedoeld in artikel 272 Sr op?

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat telkens sprake is van ‘enig geheim’ als bedoeld in artikel 272 Sr, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor zover het cassatiemiddel zich richt tegen de bewezenverklaring onder 1 faalt het, nu het hof heeft vastgesteld dat het in de bewezenverklaring bedoelde telefoonnummer informatie betrof die de verdachte niet bekend was, en verder uit de bewijsvoering volgt dat de verdachte [betrokkene 1] onder valse voorwendselen het betreffende telefoonnummer heeft laten opzoeken in de deze [betrokkene 1] uit hoofde van zijn functie ter beschikking staande systemen, en het verkregen telefoonnummer vervolgens voor privédoeleinden heeft aangewend. De enkele omstandigheid dat dit telefoonnummer mogelijk ook elders te verkrijgen zou zijn, doet daaraan niet af (vgl. HR 11 februari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF2343).

Voor zover het cassatiemiddel zich richt tegen de bewezenverklaring onder 2 voor zover inhoudende dat de verdachte ‘informatie over strafrechtelijke onderzoeken en/of informatie en/of persoonsgegevens en/of contactgegevens van personen’ in onder meer het bedrijfsprocessensysteem van de politie/Koninklijke Marechaussee heeft opgezocht, slaagt het. Uit de bewijsvoering kan niet meer volgen dan dat de verdachte – kort gezegd – in de politiesystemen informatie over [betrokkene 4] en haar man heeft opgevraagd en heeft gekeken of een klacht tegen hem was ingediend, terwijl het hof omtrent de aard van de opgevraagde informatie of gegevens niets naders heeft vastgesteld. Aldus kan uit de bewijsvoering niet zonder meer worden afgeleid dat deze informatie ‘enig geheim’ betreft, dat

wil zeggen informatie die is bestemd om niet bekend te worden, behalve voor zover deze door daartoe bevoegde personen bekend wordt gemaakt. De enkele overweging van het hof dat de verdachte ‘zonder dat dat voor zijn functie-uitoefening noodzakelijk was, voor zichzelf, uit de hem (indirect) uit hoofde van zijn functie ter beschikking staande systemen, geheime informatie [heeft] ontsloten (of doen ontsluiten) die niet voor hem bedoeld was’, maakt dat niet anders.

Tweede middel

Het cassatiemiddel keert zich tegen het oordeel van het hof dat telkens sprake is van ‘schending’ van een ambtsgeheim als bedoeld in artikel 272 Sr.

De tenlastelegging en bewezenverklaring zijn toegesneden op artikel 272 Sr. De in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende term ‘schenden’ moet daarom geacht worden daar te zijn gebruikt in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in artikel 272 Sr.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat het ‘schenden’ van een geheim in de zin van artikel 272 Sr moet worden uitgelegd als het verstrekken van geheime gegevens aan een ander die tot kennisneming daarvan onbevoegd is. Gelet hierop geeft het oordeel van het hof dat de verdachte zijn ambtsgeheim heeft geschonden door geheime gegevens voor zichzelf te (doen) ontsluiten, blijk van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 7 april 2020, ECLI:NL:HR:2020:523 en ECLI:NL:HR:2020:527). Dat de verdachte met betrekking tot het bewezen verklaarde die gegevens niet zelf heeft ontsloten, maar dat heeft laten doen door een collega, maakt dat niet anders. Het cassatiemiddel klaagt daarover wat betreft de bewezenverklaring onder 2 terecht.

Het cassatiemiddel faalt ten aanzien van de bewezenverklaring onder 1. Bewezen verklaard is immers dat – kort gezegd – [betrokkene 1] opzettelijk zijn ambtsgeheim heeft geschonden door een o6-nummer op te zoeken en aan de verdachte te geven, welk feit de verdachte heeft doen plegen. Uit de daartoe gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid dat [betrokkene 1] geheime informatie heeft verkregen en deze informatie vervolgens bekend heeft gemaakt aan een ander, de verdachte, die, naar het hof heeft vastgesteld, aldus geheime informatie heeft doen ontsluiten die niet voor hem bedoeld was, waarin ligt besloten dat de verdachte naar het oordeel van het hof in de gegeven omstandigheden tot kennisneming van die informatie niet bevoegd was.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, militaire kamer, opdat de zaak ten aanzien daarvan

opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1197

Zaaknummer: 18/04981

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.M. Diekstra

Wetsartikelen: 272 Sr

RECHTSPRAAK

Beklag, beslag ex artikel 94a Sv op geldbedragen onder ander dan klager ter zake van verdenking van hennepteelt.

Beklag, beslag ex artikel 94a Sv op geldbedragen onder ander dan klager ter zake van verdenking van hennepteelt.

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval als het onderhavige, waarin op de voet van artikel 94a Sv beslag rust op het in beslag genomen voorwerp en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijk moet geven. Indien die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter tevens moeten onderzoeken, en daarvan blijk moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.15).

Door met betrekking tot de in beslag genomen geldbedragen als maatstaf aan te leggen dat 'niet onwaarschijnlijk moet worden geacht dat de strafrechter die later over de zaak ten gronde oordeelt een geldboete, een betalingsverplichting aan de Staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel en/of een schadevergoedingsmaatregel ex. art. 36f Sr zal opleggen', heeft de rechtbank een andere dan de toepasselijke – en dus een onjuiste – maatstaf aangelegd. De beschikking kan daarom in zoverre niet in stand blijven.

Het cassatiemiddel is gegrond. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het eerste cassatiemiddel niet nodig.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend voor zover het klaagschrift daarbij ongegrond is verklaard, wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in dat opzicht opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1169

Zaaknummer: 18/05065

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Dijk, C.E. van C.E. van Dijk

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Dient in strafzaak medeveroordeelde verbeurdverklaard geldbedrag (€ 300.490) in mindering te worden gebracht op aan betrokkene opgelegde betalingsverplichting (€ 780.723,19)?

Dient in strafzaak medeveroordeelde verbeurdverklaard geldbedrag (€ 300.490) in mindering te worden gebracht op aan betrokkene opgelegde betalingsverplichting (€ 780.723,19)?

Het cassatiemiddel komt op tegen de verwerping door het hof van het verweer dat het in de strafzaak van de medeveroordeelde [betrokkene 1] verbeurdverklaarde geldbedrag van € 300.490 in mindering moet worden gebracht op de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

Het hof heeft het volgende vastgesteld. Medeveroordeelde [betrokkene 1] heeft, in opdracht van de betrokkene, een bedrag van € 500.000 opgehaald bij de ouders van betrokkene. Dit bedrag was afkomstig uit de illegale medicijnenhandel van de betrokkene en moet worden aangemerkt als daaruit verkregen wederrechtelijk voordeel. In de woning van [betrokkene 1] is een deel van dit bedrag, te weten € 300.490, aangetroffen en onder hem in beslag genomen. Dit aan de betrokkene toebehorende geldbedrag is vervolgens in de strafzaak tegen [betrokkene 1] verbeurdverklaard.

In zijn arrest van 17 mei 2016, ECLI:NL:HR:2016:874, heeft de Hoge Raad het volgende vooropgesteld. Door verbeurdverklaring van voorwerpen die kunnen worden aangemerkt als opbrengst van een strafbaar feit, kan worden bereikt dat aan een veroordeelde wederrechtelijk verkregen voordeel wordt ontnomen. Wordt in zo'n geval ook de maatregel van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd, dan dient, in verband met het reparatoire karakter van die maatregel, de waarde van het onder de betrokkene in beslag genomen en in zijn strafzaak verbeurdverklaarde voorwerp in mindering te worden gebracht op de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting.

Ook indien het voorwerp niet onder de betrokkene is in beslag genomen en niet ten laste van

hem is verbeurdverklaard, kan in verband met het reparatoire karakter van de ontnemingsmaatregel onder bijzondere omstandigheden grond bestaan de waarde van dat voorwerp in mindering te brengen op de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting. Aanleiding daarvoor kan bestaan indien de verbeurdverklaring van een aan de betrokkene toebehorend voorwerp in de strafzaak tegen een ander tot gevolg heeft dat door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel feitelijk aan hem komt te ontvallen.

Gelet hierop heeft het hof de verwerping van het in het cassatiemiddel bedoelde verweer ontoereikend gemotiveerd. De enkele door het hof in acht genomen omstandigheid dat de betrokkene 'in beginsel' een vordering van € 500.000 op [betrokkene 1] heeft, doet daar niet aan af.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1211

Zaaknummer: 18/05066

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Taakstrafverbod als bedoeld in artikel 22b Sr van toepassing?

Taakstrafverbod als bedoeld in artikel 22b Sr van toepassing?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het in artikel 22b Sr bedoelde verbod tot oplegging van een taakstraf van toepassing is.

Uit de tekst van artikel 43b Sr en de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis moet worden afgeleid dat onder soortgelijke misdrijven in de zin van artikel 22b lid 2 onder 1° Sr, naast misdrijven die in artikel 43b Sr ‘in elk geval’ als soortgelijk worden aangemerkt, ook kunnen worden verstaan misdrijven die, gelet op hun locatie in de systematiek van de strafwetgeving en het belang dat de wetgever door de strafbaarstelling ervan heeft willen beschermen, tot dezelfde categorie behoren als de door de verdachte begane misdrijven (vgl. HR 6 mei 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC9322).

Het hof heeft met zijn vaststelling dat aan de verdachte in de vijf jaren voorafgaand aan het bewezen verklaarde ‘schuldheling’ een taakstraf is opgelegd voor een soortgelijk misdrijf, klaarblijkelijk gedoeld op de onder 2.2.2 genoemde veroordeling wegens ‘diefstal’. Daarbij heeft het hof kennelijk geoordeeld dat schuldheling als bedoeld in artikel 417bis lid 1 Sr – welk misdrijf niet is genoemd in artikel 43b Sr – soortgelijk is aan diefstal als bedoeld in artikel 310 Sr. Gelet op het voorgaande en in aanmerking genomen dat de strafbaarstelling van schuldheling en diefstal mede strekt ter bescherming van het vermogen van de rechthebbende getuigt dat oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1214

Zaaknummer: 19/01744

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 22b Sr

RECHTSPRAAK

Hof heeft op 26 januari 2018 uitspraak gedaan in de strafzaak tegen verdachte. Hof heeft op 29 augustus 2018 een ‘herstelbeslissing’ gegeven. Verdachte heeft op 10 september 2018 cassatieberoep doen instellen.

Hof heeft op 26 januari 2018 uitspraak gedaan in de strafzaak tegen verdachte. Hof heeft op 29 augustus 2018 een ‘herstelbeslissing’ gegeven. Verdachte heeft op 10 september 2018 cassatieberoep doen instellen.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het cassatieberoep waarbij de Hoge Raad – in een overweging ten overvloede – zal bepalen dat het herstelarrest van 29 augustus 2018 buiten beschouwing moet worden gelaten of aan het hof Arnhem-Leeuwarden in overweging geeft het op 29 augustus 2018 gewezen herstelarrest door middel van een nieuw herstelarrest in te trekken, of een andere aanbeveling zal doen die de Hoge Raad gepast acht.

Het middel klaagt over de herstelbeslissing van het hof.

In deze zaak heeft (i) het hof op 26 januari 2018 uitspraak gedaan in de strafzaak tegen de verdachte, (ii) het hof op 29 augustus 2018 een ‘herstelbeslissing’ gegeven en (iii) de verdachte op 10 september 2018 cassatieberoep doen instellen.

Bij het geven van een herstelbeslissing gaat het om een zelfstandige, niet in de wet verankerde en beperkte mogelijkheid voor de feitenrechter om een in zijn uitspraak voorkomende kennelijke rekenfout, schrijffout of andere kennelijke fout die zich voor eenvoudig herstel leent te verbeteren. Dat brengt mee dat de feitenrechter slechts in evidente gevallen gebruik kan maken van de bevoegdheid het dictum te verbeteren, mede met het oog op de juiste executie van de uitspraak. Er is geen aanleiding in strafzaken de procespartijen in de gelegenheid te stellen zich over een voorgenomen verbetering uit te laten.

Een herstelbeslissing dient te worden gewezen door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben

gezet. De griffier dient er zorg voor te dragen dat de herstelbeslissing wordt aangetekend op dan wel wordt gehecht aan het origineel van de uitspraak en per gewone brief ter kennis van de procespartijen wordt gebracht (vgl. HR 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478).

Met betrekking tot de mogelijkheid van controle door de rechter in hoger beroep of in cassatie is het volgende van belang. Tegen de herstelbeslissing (of de weigering daarvan) staat geen rechtsmiddel open. Een herstelbeslissing (of de weigering daarvan) heeft evenmin invloed op de termijn voor het instellen van een rechtsmiddel tegen de (al dan niet herstellende) uitspraak. Indien een herstelbeslissing wordt gegeven, kunnen zich wel bijzondere, de procespartij niet toe te rekenen omstandigheden voordoen die het overschrijden van de termijn voor het instellen van het rechtsmiddel tegen de (herstellende) uitspraak verontschuldigbaar doen zijn. Daaraan kan in het bijzonder worden gedacht in het geval dat een herstelbeslissing wordt genomen waarin de uitspraak wordt hersteld met een beslissing waarop de procespartij gelet op het hiervoor geschetste kader niet bedacht had hoeven te zijn en de procespartij zo spoedig mogelijk na kennisgeving van die beslissing alsnog een rechtsmiddel tegen de (herstellende) uitspraak instelt. Als een herstelbeslissing betrekking heeft op een kennelijke fout die zich leent voor eenvoudig herstel, brengt dat overigens mee dat de procespartij daarop wel bedacht had moeten zijn.

De hiervoor weergegeven verbeteringen op 29 augustus 2018 in de einduitspraak van 26 januari 2018 – bestaande uit de toevoeging van overwegingen ten aanzien van de vorderingen van benadeelde partijen en ten aanzien van de oplegging van schadevergoedingsmaatregelen als bedoeld in artikel 36f Sr en de toevoeging aan het dictum van beslissingen daaromtrent – zijn niet verbeteringen als hiervoor bedoeld en de verdachte behoefde daarop dus niet bedacht te zijn. Daarom is de Hoge Raad van oordeel dat de overschrijding van de wettelijke termijn waarbinnen het beroep in cassatie tegen de einduitspraak van 26 januari 2018 had moeten worden ingesteld, verontschuldigbaar is. Uit het voorgaande vloeit tevens voort dat het cassatiemiddel terecht klaagt over de ongeoorloofdheid van de door het hof aangebrachte verbeteringen in de einduitspraak. De Hoge Raad zal de bestreden uitspraak in zoverre vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt het arrest van het hof van 26 januari 2018, maar uitsluitend voor zover het betreft de wijzigingen die het hof daarin heeft aangebracht bij zijn beslissing van 29 augustus 2018 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1217

Zaaknummer: 19/01188

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Heeft hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr?

Heeft hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr.

Aangezien de bewezen verklaarde feiten zijn gepleegd na 1 juli 2011, kon het hof aan artikel 36e lid 3 Sr slechts toepassing geven indien sprake is van een veroordeling wegens 'een misdrijf dat naar de wettelijke omschrijving wordt bedreigd met een geldboete van de vijfde categorie'. Het kennelijke oordeel van het hof dat aan die eis steeds is voldaan als de betrokkene is veroordeeld voor een misdrijf waarvoor, in de bewoordingen van artikel 36e lid 3 (oud) Sr, een geldboete van de vijfde categorie 'kan worden opgelegd' is onjuist. Zoals ook blijkt uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis, sluit de na 1 juli 2011 geldende formulering van artikel 36e lid 3 Sr uit dat aan deze toepassingsvoorwaarde kan worden voldaan door eventuele bijzondere strafverhogende omstandigheden in aanmerking te nemen.

Nu de betrokkene in de strafzaak is veroordeeld voor misdrijven die op grond van artikel 11 lid 2 Opiumwet en artikel 310 Sr worden bedreigd met een geldboete van de vierde categorie, heeft het hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van de overige cassatiemiddelen niet nodig.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1183

Zaaknummer: 19/01148

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en M.T. Boerlage

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Opzettelijk aanwezig hebben 2092,24 gram hennep en 4,85 gram hasjiesj (art. 3 onder C Opiumwet). Misdrijf of overtreding?

Opzettelijk aanwezig hebben 2092,24 gram hennep en 4,85 gram hasjiesj (art. 3 onder C Opiumwet). Misdrijf of overtreding?

Het cassatiemiddel klaagt in de kern dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, het bewezen verklaarde onder 1, tweede cumulatief heeft gekwalificeerd als een misdrijf. Het voert daartoe onder meer aan dat het bewezen verklaarde op grond van artikel 11 lid 6 Opiumwet (hierna: Ow) een overtreding oplevert.

Artikel 11 lid 6 Ow is van belang voor de beantwoording van de vraag of de in artikel 11 lid 2 Ow bedoelde handelingen een misdrijf dan wel een overtreding opleveren; voor zover deze handelingen betrekking hebben op een hoeveelheid van hennep of hasjiesj van niet meer dan 30 gram zijn zij, ook in geval van opzet, niet ingevolge artikel 11 lid 2 Ow als misdrijf strafbaar, maar worden zij bestreken door lid 1 van dit artikel (vgl. HR 31 mei 1994, ECLI:NL:HR:1994:AD2114).

Het hof heeft vastgesteld dat op 19 juni 2014 in de woning van de verdachte twee tonnen met hennep en bij zijn fouillering 18 gram hennep en 4,85 gram hasjiesj zijn aangetroffen. Op basis daarvan heeft het hof bewezen verklaard dat de verdachte 2092,24 gram hennep aanwezig heeft gehad en dat hij 4,85 gram hasjiesj aanwezig heeft gehad. Het hof heeft deze gedragingen gekwalificeerd als 'opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 3 onder C van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd' en de verdachte onder meer voor deze gedragingen één (taak)straf van tachtig uren, subsidiair veertig dagen hechtenis, opgelegd, daarbij toepassing gevend aan artikel 57 Sr. Aldus heeft het hof het aanwezig hebben van 4,85 gram hasjiesj klaarblijkelijk opgevat als afzonderlijk ten laste gelegd en daarbij miskend dat het dienovereenkomstig bewezen verklaarde feit wordt bestreken door artikel 11 lid 1 Ow en dat op grond van artikel 62 lid 1 Sr voor zo'n overtreding afzonderlijk straf wordt opgelegd. Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. Gelet op de andere bewezen verklaarde feiten is die vergissing echter van een zodanig ondergeschikte betekenis dat het

verzuim van het hof consequenties te verbinden aan het gegeven dat het hier om een overtreding ging, niet tot cassatie behoeft te leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1184

Zaaknummer: 19/01083

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en M.T. Boerlage

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 3C Opiumwet, 57 Sr en 62 Sr

RECHTSPRAAK

Bijzondere voorwaarde, artikel 14c lid 2 onder 14° Sr.

Bijzondere voorwaarde, artikel 14c lid 2 onder 14° Sr.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 14c lid 2 onder 14° Sr in verbinding met artikel 14d (oud) Sr een bijzondere voorwaarde aan het voorwaardelijk gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf heeft verbonden, die buiten het wettelijk kader valt.

Een bijzondere voorwaarde als bedoeld in artikel 14c lid 2 onder 14° Sr dient het gedrag van de veroordeelde te betreffen. Als zodanig kunnen worden aangemerkt voorwaarden die strekken ter bevordering van een goed levensgedrag van de veroordeelde of die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht (vgl. ten aanzien van art. 14c lid 2 onder 5° (oud) Sr, HR 26 november 1968, ECLI:NL:HR:1968:AB6079).

Zo'n voorwaarde dient voldoende precies het daarin vervatte gedragsvoorschrift te formuleren. Zij kan niet geacht worden gedrag van de verdachte te omvatten dat in feite overeenkomt met het meewerken aan door de politie uit te oefenen veelomvattende en ingrijpende dwangmiddelen (vgl. HR 23 februari 2016, ECLI:NL:HR:2016:302).

De door het hof gestelde bijzondere voorwaarde is in strijd met artikel 14c lid 2 onder 14° Sr omdat deze voorwaarde niet voldoet aan de hiervoor weergegeven maatstaven.

Voor zover het hof met het formuleren van dit gedragsvoorschrift zou hebben beoogd het toezicht op de naleving van de onder (i) weergegeven bijzondere voorwaarde te regelen, heeft het hof dat niet voldoende duidelijk tot uitdrukking gebracht, terwijl het hof dan evenmin voldoende precies heeft geformuleerd dat het onderzoek aan de gegevensdragers – en het daarmee verbonden verlenen van toegang tot de woning en de gegevensdragers – beperkt dient te blijven tot dat toezicht op de naleving van die bijzondere voorwaarde en evenmin voldoende precies heeft geformuleerd op welke wijze dat onderzoek aan de gegevensdragers mag worden uitgevoerd en welke functionarissen daarbij de reclassering (technische) ondersteuning mogen bieden, teneinde te waarborgen dat de persoonlijke levenssfeer van de verdachte niet meer dan nodig voor het beoogde toezicht wordt beperkt.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1215

Zaaknummer: 19/00282

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: Jonkers, I. I. Jonkers

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek door niet-gemachtigd raadsman omdat verdachte heeft aangegeven zijn hoger beroep te willen doorzetten en hij mogelijk geen weet heeft van de zitting.

Aanhoudingsverzoek door niet-gemachtigd raadsman omdat verdachte heeft aangegeven zijn hoger beroep te willen doorzetten en hij mogelijk geen weet heeft van de zitting.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Toetsingskader

Met betrekking tot de beoordeling van verzoeken tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting wegens de verhindering van de verdachte of zijn raadsman bij de behandeling aanwezig te zijn, is onder meer het volgende van belang.

Een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting kan op de terechtzitting worden gedaan door de verdachte of zijn raadsman die daartoe door de verdachte op grond van artikel 279 Sv is gemachtigd. Ook de raadsman die niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging van de verdachte die op de terechtzitting niet is verschenen, kan daar een verzoek doen tot aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting voor zover dat verzoek wordt gedaan met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of ten behoeve van het alsnog verkrijgen van de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging. Overeenkomstig artikel 329 en 330 Sv wordt beslist op het verzoek nadat het openbaar ministerie daaromtrent is gehoord.

De verdachte of zijn raadsman moet concreet de omstandigheid aanvoeren die aan het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ten grondslag ligt. Indien zo'n omstandigheid niet wordt aangevoerd, mag de rechter het verzoek om die reden afwijzen.

Nadat in voorkomende gevallen gelegenheid is geboden voor een nadere toelichting of het

overleggen van bewijsstukken, kan de rechter het verzoek reeds – dat wil zeggen: zonder tot die afweging van belangen over te gaan – afwijzen op de grond dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is.

Wanneer zich niet het geval voordoet dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is geoordeeld, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid op de terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde gronden moeten worden betrokken, dient de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk te geven in de motivering van zijn beslissing (vgl. HR 30 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1172).

Voor de beoordeling door de rechter van een aanhoudingsverzoek in het geval waarin de raadsman op de terechtzitting aangeeft dat hij niet weet waarom de verdachte niet is verschenen en dat hij het mogelijk acht dat de verdachte geen weet heeft van de zitting, en om die reden een aanhoudingsverzoek doet, is nog het volgende van belang.

De aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde omstandigheid dat de verdachte (mogelijk) geen weet heeft van de zitting, kan zonder meer als ‘niet aannemelijk’ worden beoordeeld indien de dagvaarding of oproeping voor de terechtzitting in persoon is betekend. Dan kan de rechter het verzoek reeds op deze grond afwijzen.

Indien de dagvaarding of de oproeping weliswaar niet in persoon is uitgereikt, maar wel op rechtsgeldige wijze – dat wil zeggen: in overeenstemming met de ter zake geldende wettelijke voorschriften (art. 585-590 Sv) alsmede de in de rechtspraak van de Hoge Raad tot uitdrukking gebrachte regels (vgl. in het bijzonder HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163) – is betekend, kan de rechter dat verzoek niet op die enkele grond afwijzen. Uit zo’n betekening volgt immers niet zonder meer dat de verdachte op de hoogte is van de zitting. In dat geval is een afwijzing van het verzoek tot aanhouding op de grond dat de aan dat verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is, alleen mogelijk indien op basis van andere omstandigheden kan worden vastgesteld dat de verdachte daadwerkelijk weet heeft van de zitting.

Indien niet kan worden vastgesteld dat de verdachte daadwerkelijk weet heeft van de zitting, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter

terechtzinging betrokken belangen. Bij die belangenafweging kan vervolgens wel betekenis toekomen aan de omstandigheid dat de dagvaarding of de oproeping voor de terechtzinging in hoger beroep op rechtsgeldige wijze, zij het niet in persoon, is betekend. Zoals tot uitdrukking is gebracht in HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, rechtsoverwegingen 3.36-3.37, mag dan immers van de verdachte die hoger beroep instelt en prijs stelt op berechting op tegenspraak, worden verwacht dat hij de in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen neemt om te voorkomen dat de appeldagvaarding hem niet bereikt of de inhoud daarvan hem niet bekend wordt. Tot die maatregelen kan in elk geval worden gerekend dat de verdachte zich bereikbaar houdt voor zijn raadsman – die uit eigen hoofde een afschrift van de appeldagvaarding ontvangt indien hij zich in hoger beroep heeft gesteld – opdat de verdachte in voorkomende gevallen (ook) langs die weg van het tijdstip van behandeling van zijn zaak op de hoogte komt. Het kennelijk niet treffen door de verdachte van dergelijke in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen kan de rechter in hoger beroep – naast andere factoren die daarvoor van belang kunnen zijn, zoals het procesverloop en het gewicht van de zaak – in de vereiste belangenafweging betrekken (vgl. HR 9 juli 2019, ECLI:NL:HR:2019:1142).

Beoordeling

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzinging omdat de verdachte heeft aangegeven zijn hoger beroep te willen doorzetten en hij mogelijk geen weet heeft van de zitting, afgewezen op de grond dat niet is gebleken van enige aanwijzing dat de verdachte van zijn aanwezigheidsrecht gebruik wil maken. Nu het hof niet heeft vastgesteld dat de oproeping in hoger beroep aan de verdachte in persoon is uitgereikt of dat de verdachte anderszins op de hoogte is geraakt van de datum van de zitting, had het hof de in het hiervoor weergegeven arrest bedoelde afweging moeten maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzinging betrokken belangen. Het hof heeft er echter geen blijk van gegeven die afweging te hebben gemaakt. Het hof heeft daarom de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzinging ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1158

Zaaknummer: 19/02307

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. Kuijter

Advocaten: M.E. Olthof

Wetsartikelen: 279 Sv en 281 Sv

RECHTSPRAAK

Beslissingen over geheimhouding in verband met Europees Onderzoeksbevel.

Beslissingen over geheimhouding in verband met Europees Onderzoeksbevel.

Verzoek

Het namens het openbaar ministerie ingediende verzoek tot geheimhouding omvat de volgende deelverzoeken:

- a. geheimhouding van een Europees Onderzoeksbevel (EOB) van 11 april 2019 met eventuele onderliggende stukken en eventuele aanvullende onderzoeksbevelen van latere datum voor zover die zich bevinden in het dossier waarover de Hoge Raad beschikt;
- b. geheimhouding van in de cassatieprocedure opgemaakte en nog op te maken stukken, waaronder (delen van) conclusies, genomen door het parket bij de Hoge Raad, en (tussen/rol)beschikkingen/uitspraken van de Hoge Raad indien en voor zover dit in strijd zou zijn met de door de Franse autoriteiten verzochte geheimhouding.

Ter onderbouwing van dit verzoek is in de kern aangevoerd dat de Franse autoriteiten om geheimhouding hebben verzocht, dat het uitgangspunt van de Richtlijn is dat in de procedure rond het EOB geheimhouding in acht wordt genomen en dat door kennisneming door de belanghebbenden en hun raadsman van de genoemde stukken het onderzoek ernstig wordt geschaad zoals bedoeld in artikel 23 lid 6 Sv.

Namens de belanghebbenden is aan de rolraadsheer verzocht de verzoeken af te wijzen.

Mede gelet op artikel 4.3.6.3 van het Procesreglement Hoge Raad der Nederlanden staan de verzoeken ter beoordeling van de rolraadsheer.

Beoordeling

Wat betreft het deelverzoek tot geheimhouding van de onder a, genoemde stukken is, gelet op

het verzoek van de Franse autoriteiten, gezien in het licht van artikel 19 van de Richtlijn, voldoende aannemelijk geworden dat het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad indien die stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden worden verstrekt. De rolraadsheer zal dit deelverzoek daarom toewijzen.

Wat betreft het deelverzoek tot geheimhouding van de onder b, genoemde stukken is niet zonder meer aannemelijk dat het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad indien die stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden worden verstrekt. Dat is naar het oordeel van de rolraadsheer slechts het geval indien en voor zover daarin melding wordt gemaakt van de inhoud van stukken die op grond van artikel 19 van de Richtlijn geheim moeten blijven.

Ten aanzien van de in de cassatieprocedure reeds opgemaakte stukken, waaronder de rolconclusie en deze rolbeslissing, is daarvan geen sprake. In zoverre zal de rolraadsheer dit deelverzoek daarom afwijzen.

Ten aanzien van de in de cassatieprocedure nog op te maken stukken zal de rolraadsheer per geval beoordelen of zich het geval voordoet dat, gelet op artikel 19 van de Richtlijn in verbinding met artikel 23 lid 6 Sv, moet worden afgezien van de verstrekking van deze stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden. In zoverre zal de rolraadsheer dit deelverzoek toewijzen.

Beslissing

De Hoge Raad wijst het verzoek van het openbaar ministerie tot geheimhouding toe voor zover het betrekking heeft op, (a.) het EOB van 11 april 2019 met eventuele onderliggende stukken en eventuele aanvullende onderzoeksbevelen van latere datum voor zover die zich bevinden in het dossier waarover de Hoge Raad beschikt, (b.) de in de cassatieprocedure nog op te maken stukken indien en voor zover de rolraadsheer oordeelt dat, gelet op artikel 19 van de Richtlijn in verbinding met artikel 23 lid 6 Sv, moet worden afgezien van de verstrekking van deze stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden en wijst het verzoek van het openbaar ministerie tot geheimhouding af voor zover het betrekking heeft op de in de cassatieprocedure reeds opgemaakte stukken.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1228

Zaaknummer: 19/04321

Rechters: A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 5.4.10 Sv

RECHTSPRAAK

Beslissingen over geheimhouding in verband met Europees Onderzoeksbevel.

Beslissingen over geheimhouding in verband met Europees Onderzoeksbevel.

Verzoek

Het namens het openbaar ministerie ingediende verzoek tot geheimhouding, zoals gewijzigd bij brief van 2 december 2019, omvat de volgende deelverzoeken:

- a. geheimhouding van een Europees Onderzoeksbevel (EOB) van 11 april 2019 met eventuele onderliggende stukken en eventuele aanvullende onderzoeksbevelen van latere datum voor zover die zich bevinden in het dossier waarover de Hoge Raad beschikt;
- b. geheimhouding van in de cassatieprocedure opgemaakte en nog op te maken stukken, waaronder (delen van) conclusies, genomen door het parket bij de Hoge Raad, en (tussen/rol)beschikkingen/uitspraken van de Hoge Raad indien en voor zover dit in strijd zou zijn met de door de Franse autoriteiten verzochte geheimhouding.

Ter onderbouwing van dit verzoek is in de kern aangevoerd dat de Franse autoriteiten om geheimhouding hebben verzocht, dat het uitgangspunt van de Richtlijn is dat in de procedure rond het EOB geheimhouding in acht wordt genomen en dat door kennisneming door de belanghebbenden en hun raadsman van de genoemde stukken het onderzoek ernstig wordt geschaad zoals bedoeld in artikel 23 lid 6 Sv.

Namens de belanghebbenden is aan de rolraadsheer verzocht de verzoeken af te wijzen.

Beoordeling

Wat betreft het deelverzoek tot geheimhouding van de onder 4.1.1, onder a, genoemde stukken is, gelet op het verzoek van de Franse autoriteiten, gezien in het licht van artikel 19 van de Richtlijn, voldoende aannemelijk geworden dat het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad indien die stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden worden verstrekt.

De rolraadsheer zal dit deelverzoek daarom toewijzen.

Wat betreft het deelverzoek tot geheimhouding van de onder 4.1.1, onder b, genoemde stukken is niet zonder meer aannemelijk dat het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad indien die stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden worden verstrekt. Dat is naar het oordeel van de rolraadsheer slechts het geval indien en voor zover daarin melding wordt gemaakt van de inhoud van stukken die op grond van artikel 19 van de Richtlijn geheim moeten blijven.

Ten aanzien van de in de cassatieprocedure reeds opgemaakte stukken, waaronder de rolconclusie en deze rolbeslissing, is daarvan geen sprake. In zoverre zal de rolraadsheer dit deelverzoek daarom afwijzen.

Ten aanzien van de in de cassatieprocedure nog op te maken stukken zal de rolraadsheer per geval beoordelen of zich het geval voordoet dat, gelet op artikel 19 van de Richtlijn in verbinding met artikel 23 lid 6 Sv, moet worden afgezien van de verstrekking van deze stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden. In zoverre zal de rolraadsheer dit deelverzoek toewijzen.

Naar aanleiding van het gestelde in de rolconclusie van de advocaat-generaal onder 4.18 en 4.19 merkt de Hoge Raad het volgende op.

Uitgangspunt van artikel 19 van de Richtlijn is dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de betrokken autoriteiten bij de tenuitvoerlegging van een EOB de geheimhouding van het onderzoek voldoende in acht nemen, en dat de uitvoerende autoriteit de geheimhouding van de feiten en de inhoud van het EOB garandeert. Tenzij uit het EOB of anderszins blijkt dat de uitvaardigende autoriteit de nakoming van die verplichting tot geheimhouding niet nodig acht, geldt deze verplichting ook in gevallen waarin na een kennisgeving als bedoeld in artikel 5.4.10 lid 1 Sv op grond van artikel 552a Sv een klaagschrift is ingediend.

Deze verplichting staat er niet aan in de weg dat het openbaar ministerie op grond van artikel 23 lid 5 Sv alle op de zaak betrekking hebbende stukken moet overleggen en dat de raadkamer die over het klaagschrift moet oordelen van die stukken kennisneemt. Wel zal deze verplichting doorgaans grond geven voor het oordeel dat het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad als de betrokkene en/of zijn raadsman kennis kunnen nemen van de stukken waaruit de inhoud van het EOB blijkt. In dat geval kan de raadkamer hun die kennisneming op de voet van artikel 23 lid 6 Sv onthouden. Het belang van een effectieve rechtsbescherming van de betrokkene kan echter meebrengen dat het openbaar ministerie in die situatie eerst aan de uitvaardigende autoriteit de vraag voorlegt of er concrete bezwaren bestaan tegen

kennisneming door de betrokkene van een bepaald stuk.

In geval van cassatie geldt de in artikel 434 Sv opgenomen verplichting tot het inzenden van het dossier aan de griffier van de Hoge Raad ook met betrekking tot de stukken waarvan de betrokkene en zijn raadsman geen kennis hebben kunnen nemen.

Beslissing

De Hoge Raad wijst het verzoek van het openbaar ministerie tot geheimhouding toe voor zover het betrekking heeft op (a.) het EOB van 11 april 2019 met eventuele onderliggende stukken en eventuele aanvullende onderzoeksbevelen van latere datum voor zover die zich bevinden in het dossier waarover de Hoge Raad beschikt, (b.) de in de cassatieprocedure nog op te maken stukken indien en voor zover de rolraadsheer oordeelt dat, gelet op artikel 19 van de Richtlijn in verbinding met artikel 23 lid 6 Sv, moet worden afgezien van de verstrekking van deze stukken aan (de raadsman van) de belanghebbenden en wijst het verzoek van het openbaar ministerie tot geheimhouding af voor zover het betrekking heeft op de in de cassatieprocedure reeds opgemaakte stukken.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1227

Zaaknummer: 19/03850

Rechters: A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 5.4.10 Sv en artikel 19 Richtlijn 2014/41/EU

RECHTSPRAAK

Is sprake van een strafbare voorbereiding als bedoeld in artikel 46 Sr?

Is sprake van een strafbare voorbereiding als bedoeld in artikel 46 Sr?

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het ten laste gelegde niet uit de gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

In deze bepaling wordt met ‘dat misdrijf’ in de zinsnede ‘bestemd tot het begaan van dat misdrijf’ bedoeld op het misdrijf dat is voorbereid, en dus niet op de voorbereiding zelf (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1956). Dat betekent dat het object waarop een in artikel 46 Sr genoemde gedraging betrekking heeft, moet zijn bestemd tot het begaan van het misdrijf dat is voorbereid.

Artikel 46 Sr onderscheidt zich mede hierin van de strafbaarstelling van poging om een ander te bewegen een misdrijf te begaan in artikel 46a Sr, in die zin dat het in artikel 46a Sr bedoelde middel, waaronder het verschaffen van inlichtingen, wordt aangewend om de ander te bewegen een misdrijf te begaan en niet van betekenis hoeft te zijn voor de uitvoering van dat misdrijf.

Uit de door het hof gebruikte bewijsvoering blijkt dat de foto’s en de geschriften, waarmee de verdachte en haar medeverdachte [betrokkene 1] voorzagen van informatie over de beoogde slachtoffers van de in de bewezenverklaring aangeduide misdrijven, bedoeld waren om te worden gebruikt bij de voorbereiding van die misdrijven. Uit de bewijsvoering kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat de foto’s en de geschriften die de verdachte met haar medeverdachte heeft vervaardigd en voorhanden heeft gehad, waren bestemd tot het begaan van de in de bewezenverklaring bedoelde misdrijven van het (medeplegen van) gijzeling en/of wederrechtelijke vrijheidsberoving en/of afpersing.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof

Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1199

Zaaknummer: 18/05498

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, M.J. Borgers, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 46 Sr

RECHTSPRAAK

Is sprake van een strafbare voorbereiding als bedoeld in artikel 46 Sr?

Is sprake van een strafbare voorbereiding als bedoeld in artikel 46 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het ten laste gelegde niet uit de gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

In deze bepaling wordt met 'dat misdrijf' in de zinsnede 'bestemd tot het begaan van dat misdrijf' bedoeld op het misdrijf dat is voorbereid, en dus niet op de voorbereiding zelf (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1956). Dat betekent dat het object waarop een in artikel 46 Sr genoemde gedraging betrekking heeft, moet zijn bestemd tot het begaan van het misdrijf dat is voorbereid.

Artikel 46 Sr onderscheidt zich mede hierin van de strafbaarstelling van poging om een ander te bewegen een misdrijf te begaan in artikel 46a Sr, in die zin dat het in artikel 46a Sr bedoelde middel, waaronder het verschaffen van inlichtingen, wordt aangewend om de ander te bewegen een misdrijf te begaan en niet van betekenis hoeft te zijn voor de uitvoering van dat misdrijf.

Uit de door het hof gebruikte bewijsvoering blijkt dat de foto's en de geschriften, waarmee de verdachte en haar medeverdachte [betrokkene 1] voorzagen van informatie over de beoogde slachtoffers van de in de bewezenverklaring aangeduide misdrijven, bedoeld waren om te worden gebruikt bij de voorbereiding van die misdrijven. Uit de bewijsvoering kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat de foto's en de geschriften die de verdachte met haar medeverdachte heeft vervaardigd en voorhanden heeft gehad, waren bestemd tot het begaan van de in de bewezenverklaring bedoelde misdrijven van het (medeplegen van) gijzeling en/of wederrechtelijke vrijheidsberoving en/of afpersing.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1198

Zaaknummer: 18/04908

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, M.J. Borgers, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P.M. Rombouts

Wetsartikelen: 46 Sr

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring in hoger beroep, terwijl de verdachte ruim drie maanden na de uitspraak in eerste aanleg, maar (slechts) zes dagen na de op die uitspraak genomen herstelbeslissing hoger beroep heeft ingesteld.

Niet-ontvankelijkverklaring in hoger beroep, terwijl de verdachte ruim drie maanden na de uitspraak in eerste aanleg, maar (slechts) zes dagen na de op die uitspraak genomen herstelbeslissing hoger beroep heeft ingesteld.

De middelen komen met diverse klachten op tegen het oordeel van het hof dat de verdachte niet-ontvankelijk is in het hoger beroep omdat het is ingesteld na het verstrijken van de daartoe gestelde wettelijke termijn. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

In deze zaak heeft (i) de rechtbank op 31 mei 2018 uitspraak – op tegenspraak – gedaan in de strafzaak tegen de verdachte en op 11 september 2018 een ‘herstelbeslissing’ gegeven, (ii) de verdachte op 17 september 2018 hoger beroep ingesteld, en (iii) het hof geoordeeld dat – anders dan door de verdachte naar voren is gebracht – hetgeen door de rechtbank is hersteld een onmiddellijk kenbare fout betrof die zich leende voor eenvoudig herstel en de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep.

Bij het geven van een herstelbeslissing gaat het om een zelfstandige, niet in de wet verankerde en beperkte mogelijkheid voor de feitenrechter om een in zijn uitspraak voorkomende kennelijke rekenfout, schrijffout of andere kennelijke fout die zich voor eenvoudig herstel leent te verbeteren. Dat brengt mee dat de feitenrechter slechts in evidente gevallen gebruik kan maken van de bevoegdheid het dictum te verbeteren, mede met het oog op de juiste executie van de uitspraak. Er is geen aanleiding in strafzaken de procespartijen in de gelegenheid te stellen zich over een voorgenomen verbetering uit te laten.

Een herstelbeslissing dient te worden gewezen door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben gezeten. De griffier dient er zorg voor te dragen dat de herstelbeslissing wordt aangetekend op dan wel wordt gehecht aan het origineel van de uitspraak en per gewone brief ter kennis van

de procespartijen wordt gebracht (vgl. HR 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478).

Met betrekking tot de mogelijkheid van controle door de rechter in hoger beroep of in cassatie is het volgende van belang. Tegen de herstelbeslissing (of de weigering daarvan) staat geen rechtsmiddel open. Een herstelbeslissing (of de weigering daarvan) heeft evenmin invloed op de termijn voor het instellen van een rechtsmiddel tegen de (al dan niet herstellende) uitspraak. Indien een herstelbeslissing wordt gegeven, kunnen zich wel bijzondere, de procespartij niet toe te rekenen omstandigheden voordoen die het overschrijden van de termijn voor het instellen van het rechtsmiddel tegen de (herstellende) uitspraak verontschuldikbaar doen zijn. Daaraan kan in het bijzonder worden gedacht in het geval dat een herstelbeslissing wordt genomen waarin de uitspraak wordt hersteld met een beslissing waarop de procespartij gelet op het in de vorige alinea geschetste kader niet bedacht had hoeven te zijn en de procespartij zo spoedig mogelijk na kennisgeving van die beslissing alsnog een rechtsmiddel tegen de (herstellende) uitspraak instelt. Als een herstelbeslissing betrekking heeft op een kennelijke fout die zich leent voor eenvoudig herstel, brengt dat overigens mee dat de procespartij daarop wel bedacht had moeten zijn.

In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat zich geen bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden hebben voorgedaan, nu het ging om een kennelijke fout die zich leent voor eenvoudig herstel zodat de verdachte niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep tegen de einduitspraak moest worden verklaard. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Daarop stuiten de middelen af.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1216

Zaaknummer: 19/00142

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: W. Römelingh

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Termijnoverschrijding verschoonbaar, nu mededeling betekening aanzegging in cassatie op achterzijde van aan raadvrouw verzonden brief is afgedrukt en voorzijde van brief als onderwerp ‘digitaal procederen bij HR’ vermeldt?

Termijnoverschrijding verschoonbaar, nu mededeling betekening aanzegging in cassatie op achterzijde van aan raadvrouw verzonden brief is afgedrukt en voorzijde van brief als onderwerp ‘digitaal procederen bij HR’ vermeldt?

De wet bepaalt binnen welke termijn een advocaat namens de verdachte een schriftuur met cassatiemiddelen (klachten) bij de Hoge Raad moet indienen. Aan die verplichting is niet voldaan. Het gevolg daarvan is dat de Hoge Raad het beroep van de verdachte niet in behandeling kan nemen (zie art. 437 lid 2 Sv).

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1207

Zaaknummer: 19/04179

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: C.W. Noorduyin

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Toereikende motivering op beslissing tenuitvoerlegging?

Toereikende motivering op beslissing tenuitvoerlegging?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging niet heeft gemotiveerd.

Noch het arrest van het hof noch het bevestigde vonnis van de politierechter houdt een motivering in ten aanzien van de beslissing tot toewijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging. Deze beslissing is daarom niet voorzien van de in artikel 14j lid 1 (oud) Sr (vanaf 1 januari 2020: art. 6:6:5 lid 1 Sv in samenhang met art. 6:6:21 lid 1 Sv) vereiste motivering.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

HR ambtshalve

Het hof heeft, door het vonnis van de rechtbank in zoverre te bevestigen, de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het vonnis genoemde slachtoffer het in het vonnis vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het vonnis genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het door het hof bevestigde vonnis genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast en wat betreft de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging, bepaalt dat ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het vonnis genoemde slachtoffer met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien van de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging

opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1129

Zaaknummer: 18/05515

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: A.P. Visser

Wetsartikelen: 14j Sr (oud), 6:6:5 Sv (nieuw) en 6:6:21 Sv (nieuw)

RECHTSPRAAK

Heeft hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr?

Heeft hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr.

Aangezien de bewezen verklaarde feiten zijn gepleegd na 1 juli 2011, kon het hof aan artikel 36e lid 3 Sr slechts toepassing geven indien sprake is van een veroordeling wegens 'een misdrijf dat naar de wettelijke omschrijving wordt bedreigd met een geldboete van de vijfde categorie'. Het kennelijke oordeel van het hof dat aan die eis steeds is voldaan als de betrokkene is veroordeeld voor een misdrijf waarvoor, in de bewoordingen van artikel 36e lid 3 (oud) Sr, een geldboete van de vijfde categorie 'kan worden opgelegd' is onjuist. Zoals ook blijkt uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis, sluit de na 1 juli 2011 geldende formulering van artikel 36e lid 3 Sr uit dat aan deze toepassingsvoorwaarde kan worden voldaan door eventuele bijzondere strafverhogende omstandigheden in aanmerking te nemen.

Nu de betrokkene in de strafzaak is veroordeeld voor misdrijven die op grond van artikel 11 lid 2 Opiumwet en artikel 310 Sr worden bedreigd met een geldboete van de vierde categorie, heeft het hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e lid 3 Sr.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1182

Zaaknummer: 18/05467

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en M.T. Boerlage

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: 36e Sr